

Hvis en eller anden Forening, der drev Møring i den Retning, lagde sig et Mærke til — som den ogsaa kunde overlade til andre — vilde man rimeligvis kunne faa det anerkendt i England og altsaa faa det tillagt virkelig Betydning efter engelsk Ret. Men engelsk Ret faa vel som dansk Ret tilsteder ikke Anerkendelse af Regeringsmærker; det vilde man vist aldrig kunne opnaa. Hvis man altsaa vil gøre noget i den Retning, hvis der virkelig er Trang til det, tror jeg, at man gjorde bedre i at tage et privat Fællesmærke. Det er jo ikke ukendt her i Landet; der er f. Eks. et Stomagemærke, som man ad Omveje er kommen til, men som kan bruges af alle, hørende til Stomagerlavet, saa vidt jeg ved. Der er ikke noget i Vejen for, at en Forening, som driver Møring i Retning af Smørhandel eller Smørproduktion, faar indregistreret et Varemærke, som den kan tilstede andre at benytte, og saa kunne de vedkommende føre Kontrol dermed, give een Lov til at benytte det, en anden ikke. Men her at give et Statsmærke paa den Maade, at enhver faar det i sin Haand, han være nu en god eller slet Producent, tror jeg er meget farligt. Jeg indrømmer selvfølgelig, hvad jeg sagde straks, at hele Spørgsmaalet kan fortjene nærmere Overvejelse, og den er jeg villig til at deltage i; men det forekommer mig, at efter at der er fremjat dette Regeringsforslag, som ikke blot angaar Smør, men alle Væretegnelse, og efter at den ærede Ordfører straks har sagt, at derved egentlig det væsentlige var opnaaet, vil det være meget tvivlsomt, om man bør gøre det Skridt, her er foreslaaet, og vil man gøre det, tror jeg i alt Fald ikke, man kan gøre det saa langt, som her foreslaas. Men det kunne vi komme til at overveje nærmere i den senere Forhandling.

Buff: Jeg gaar selvfølgelig ud fra, især naar jeg ser paa Forslagsstillernes Navne, at Hensigten med dette Lovforslag er, at Forslagsstillerne ville gøre, hvad de kunne for at gavne den danske Smørproduktion; men jeg maa rigtignok tilstaa, at efterat have hørt de ærede Talere og den højtærede Indvigningsminister, staar det meget tvivlsomt for mig, om de med deres bedste Hensigt ville naa det Maal, som de ville naa. Jeg skal nu for mit personlige Vedkommende sige, at jeg tror ikke paa, at vi Landmænd ere tjente med at emancipere os saa vidt muligt fra Handelsstanden. Jeg tror, at den danske Landmand vil i den nærmeste Tid komme til at give dyre Lærepeng, fordi han har gjort det Forsøg, og jeg tror, at naar vi som

Landmand drive vor Gaard og søge at faa saa meget som muligt ud af den paa forskellige Maade, efter de forskellige Egnes Forhold, er det lige saa nødvendigt, at vi have en dygtig og god Handelsstand, der forstaar at stille os af med vore Produkter og har Forbindelser i den Retning, for vi Bønder kunne ikke baade være Handelsmænd og Bønder og Fabrikanter tillige. Det tror jeg ikke gaar i Længden. Jeg tror ogsaa, vi vilde komme til at give dyre Lærepeng for de Forsøg, vi ere komne ind paa i den Retning. Og nu er det saa, at Handelsstanden har fra forskellige Sider, ogsaa i den Egn, hvor jeg er fra, udtalt deres Frygt for, at et saadant Lovforslag vil staa dem i deres Bevægelse. Jeg maa tilstaa, at det har forandret en hel Del, da Ordføreren for Forslagsstillerne (H. S. Larsen) begyndte med at udtale, at denne Lov maatte ikke forstaas som obligatorisk, saaledes altsaa at Folk kunne bruge eller lade være at bruge den, de kunne bære sig ad som de ville. Det forandrer jo ganske vist Sagen noget, for ellers vilde vi straks have kommet til at behøve en Forklaring over, hvordan det Smør skulde behandles, som sendes væk i Blitdaajer, hvilket, som nu oplyst af det ærede Medlem fra Randers (Lüttichau), ikke er saa lidt, som det fra en vis Side fremstilles, og ligeledes med Hensyn til Bøttemørret, der ikke spiller saa lille en Rolle her i Danmark, som maaste mange tro. Ganste vist spiller det, efterat Andelsmejerierne ere komne saa stærkt frem, ikke nær den Rolle, som for nogle Aar siden, men nogen Rolle spiller det i alt Fald. Men som sagt, efterat den ærede Ordfører har forklaret os, at Lovforslagets Mening er, at Folk kunne lade være at bruge dette Mærke, er det ikke i den Forstand af saa stor Betydning som ellers. Men det er paa andre Punkter, at jeg tror, dette Lovforslag maaste let vil forfæste sin Hensigt. Jeg begyndte med at sige, at jeg var vis paa, Hensigten var god nok, at Meningen med dette Lovforslag var at ville gavne Smørproducenterne, det danske Landbrug. Den Mening er god og har min fulde Sympati; men naar man nu taler med Folk, som ere Smørhandlere og ere særlig inde i det Forhold — det maa forbygge os Landmænd at høre det og kræve vor Forsængelighed, hvis den var saa stor paa det Punkt, som det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkrets (C. Hage) antydede — saa sige de: Vi sælge meget Smør endnu under Mærket Kiølersmør; vi faa den Dag i Dag Forlangender fra de fineste og største Huse i England, om de ikke kunne faa noget Kiølersmør. Vi vide jo saa godt, at for en 25—30 Aar siden eller længere